

TIẾNG KHÓC THẦM CỦA ĐÊM SÂU

(Tâm Bút)

Trong những năm sống cuối cùng của mẹ già, mỗi đêm tôi vẫn nằm ngủ trên chiếc sofa đối diện giường mẹ. Phía đầu sofa là bàn viết, ngọn đèn úp xuống, ánh sáng hội tụ chỉ trên khoảng chu vi của những hàng phím laptop để không làm kinh động giấc ngủ mẹ khi tôi làm việc đêm khuya.

(Mỗi lần em gái Kiều My từ Nam Cali lên San Jose ở lại ít lâu thì ghé sofa và cái bàn viết này được nhường cho em, tôi trở lại chốn riêng mình.)

Ở phòng khách ngoài, Âu Cơ ngồi học bài. Hai mẹ con trao đổi với nhau khoảng thời gian nhất định:

-Từ 9 tới 12 giờ đêm, tôi ngủ một giấc, Âu Cơ canh chừng bà ngoài.

-Từ 12 giờ đêm đến sáng, Âu Cơ về phòng ngủ, tôi vừa làm việc trên tác phẩm dang dở vừa trông nom và đỡ cho mẹ mỗi khi bà trở mình muốn đi vệ sinh.

(Quả thật, nhìn lại, thấy mẹ tôi là người rất có phước so với vô số người già khác sống cô đơn và võ trong nhà riêng hoặc nhà dưỡng lão, hiếm khi được con cái lộ mặt cho thấy.)

Thời gian chăm nom mẹ thế này, có nhiều lúc tôi nghe mẹ nói:

“Ban ngày con làm việc nhiều quá nên đêm đêm trong giấc ngủ, tiếng thở con nghe y như đang khóc.”

Tôi chỉ cười xòa, không bao giờ đào sâu trên câu nói ấy.

Năm ngoái, xuống Nam Cali thăm em gái, ngủ chung phòng với em, sáng hôm sau Kiều My cũng đưa ra lời nhận định tương tự, nhưng thay vì chữ “khóc” thì em dùng chữ “rên rỉ”.

Từ đó (cũng như từ đã rất lâu) tôi không dám ngủ chung phòng với ai nữa, sợ làm phiền họ.

Cho đến tối hôm qua, (Oct 21/2019), từ Nam Cali trở về, tâm trí còn nặng nề theo hoàn cảnh đáng buồn của Kiều My, gần 1 giờ sáng, trước khi nằm xuống (nhờ viên thuốc ngủ), tôi đặt cái cell phone dưới gối, bấm nút thâu, xem thử “trong giấc ngủ, tâm thức mình ra sao?”

Lúc bốn giờ khuya tỉnh dậy, trời tối đen, mở điện thoại nghe, tâm tư đâm chùng hẳn trong nỗi u hoài kỳ cục. Rõ ràng bên tai là tiếng khóc uất nghẹn pha cùng tiếng thở dài, tiếng rên rỉ ngắt quãng từng chập; đôi khi cả tiếng máy xè từ sự giật mình trần trở thân thể.

Những tiếng “khóc” và những tiếng “rên rỉ” đã ẩn nấp trong tôi mấy chục năm vào lúc ban ngày chính là những tiếng thở của Đêm Sâu âm u bí mật, vọng từ đáy-một-trái-tim đã-lạnh-đi-hết-mọi-ham-muôn, hay từ một cõi-nào-xa-thẳm-ở-đầu-bên-kia-sự-sống, chứ KHÔNG PHẢI tiếng thở đều đều của một người đang còn hiện hữu ở thế gian.

(...)

Đêm đêm vừa viết Những Con Chữ Dịu Dàng, vừa nghe tiếng thở của hai con chó nhỏ, tôi không rời được câu hỏi: “Cái trả-vay nào đã làm nên sự gặp gỡ giữa tôi và hai con chó?”

Hẳn nhiên làm sao tôi có được mỹ mãn một câu đáp.

Đêm qua, sau giấc ngủ mệt mỏi, cũng là sau khi nghe những tiếng khóc thảm của mình trong điện thoại, tôi ngồi dậy, uống cốc nước, nhìn xuống hai con chó nằm sau cánh cửa. Chúng đang thở đều, những tiếng thở không phải của Đêm Sâu mà là của hai sinh vật đang say giấc nồng (có lẽ?!) với nỗi an tâm.

Trong thoáng chốc, ý nghĩ chuyền hướng qua từ ông cậu 84 tuổi sống một mình ở San Jose đến anh Uyên Thao ở Virginia, anh bạn chơi trompette ở San Francisco; từ hai đứa em gái ở Nam Cali và Bruxelles, đứa em trai bên trời Âu đến tất cả những người bạn sống đời cô quạnh... tôi chợt khám phá ra ý nghĩ ngộ nghĩnh:

-Giá mà họ cũng “chơi cái trò” tự thâu băng trong giấc ngủ, hẳn sẽ cảm khái được trọn vẹn ngần nào ý nghĩa năm chữ “khóc lẻ loi một mình!” trong bài hát của Phạm Đình Chương.

Nghĩ, một lần chìm trong giấc ngủ chính là một lần “đi vào cõi chết”, nên cho dù có là một kẻ bình thường hay một nghệ sĩ lớn, con người vẫn cô đơn trong giấc-ngủ-cõi-chết ấy. Khác chăng là sự dàn trải, tính toán thế nào với nỗi cô đơn của mình trong đời sống sinh động ban ngày.

Cũng chuyện giấc ngủ, tôi kết thúc bài viết bằng tác phẩm Ave Maria và cái chết của Franz Schubert, nhạc sĩ vĩ đại người Áo (1797-1828).

(...)

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Bài đọc lại đêm 19 tháng Tư 2021)

[]

